

Pàgina en blanc

l es trobava sola, un altre cop, asseguda a la taula de la cuina envoltada de piles de plats bruts i tasses de cafè, davant aquell full en blanc que feia setmanes que la perseguia, de la mà de l'editorial que ja acumulava una desena de correus en la seva safata electrònica. Mentre s'encenia una altra cigarreta, esperava que alguna inspiració divina la posseís i l'empenyés a tornar a escriure com abans, com aquells dies que els seus dits no donaven l'abast sobre les tecles de l'ordinador, quan no tenia temps per repassar les faltes ortogràfiques perquè quelcom l'empenyia a començar un nou full i evocar tots els seus sentiments sobre la pantalla. Que fàcil era tot aleshores, pensava, que fàcil és escriure sobre parelles enamorades quan tu ets una d'elles, que fàcil és transmetre felicitat quan és l'únic que respires. Ara, cada oració que escrivia li semblava estar anys llum de les seves antigues històries. Potser li tocava explicar el costat amarg de la vida, però creia que no hi havia suficients paraules al diccionari per al seu dolor, per explicar que difícil és seguir endavant quan has tingut la sensació de tocar el cel o de pujar sobre seu, sabent que no hi tornaràs a ser, quan has caigut massa avall i coneixes el pic de felicitat per on no tornaràs a passar, has perdut allò que més volies, el mateix que ha cavat la fosa de on intentes escapar sense èxit, només et balanceges sobre una barqueta inestable de sentiments en un mar de taurons que intenten mossegar-te la vida.

Prou de lamentacions per una estona, es va dir, i mentre es decidia entre trucar una cadena de menjar xinès o una pizza per emportar, va rebre la tràgica notícia. S'havia acabat el tabac. Se li feia una muntanya vestir-se amb algun drap per sortir a trepitjar el carrer després de quatre dies des de l'última sortida, la mateixa que li va aportar un parell de morats i una ressaca de dos dies. Va fer el cor fort i va posar-se una anorac de plomes sobre la samarreta del pijama i uns texans ben estrets que li costava cordar-se i va sortir al carrer. A la tercera passa va notar com l'aire fred d'hivern li tallava els llavis i va lamentar-se d'haver deixat la bufanda a casa, dos carrers més avall es va trobar dins del bar demanant a la mestressa que li encengués la màquina de tabac mentre desitjava amb totes les seves forces poder tornar a casa per hivernar una estoneta més davant la llar de foc. Mentre introduïa les monedes dins la màquina, un calfred li va recórrer l'ànima i va sentir com algú pronunciava el seu nom a prop de la seva orella,

que dolorós va ser reconèixer aquella veu. Va creuar els dits per evitar l'inevitable i es va donar mitja volta i se'l va trobar allí, davant seu, atractiu com sempre, amb aquell encant de poeta bohemí que tant l'havia arribat a embogir. Els va envoltar un silenci que va perdurar segons o potser cent vides, no tenia molt clara la percepció del temps, els dos sabien que les paraules sobraven o potser faltaven, tan sols van saber abraçar-se.

Aleshores va notar com cada peça tornava al seu lloc, com si el món tornés a girar en la mateixa direcció amb la que ho solia fer, el buit que carregava des de feia setmanes s'omplia miraculosament, com si algú l'infles d'allò que li faltava des del dia que ell va decidir marxar, algú estirava un fil i la tornava a posar dempeus, com si dins d'aquell bar fosc i pogués tornar a respirar oxigen deixant de banda aquell aire trist al qual s'havia acostumat. I que meravellós va ser tornar a sentir-lo entre els seus braços, tornar a sentir les seves mans sobre la seva esquena, les seves galtes sobre el seu coll, la seva olor sobre el seu cabell, que meravellós i que breu. Que ràpid es va tornar a desfer, a trencar-se en mil bocins molt més petits encara, que ràpid tot es tornava a parar per sentir que ja res no avançaria, quina velocitat agafava un forat negre i s'obria pas dins seu com si es volgués cruspí el poc que li quedava, i es desinflava inexorablement sense poder respirar, caient de nou a terra sense poder moure articulació, per sempre més abatuda per una abraçada que li ho havia tornat tot durant un segon, com si li volgués recordar el què havia tingut i tornar-li a treure perquè s'adonés que ja no era hora, que els seus camins ja es trobaven massa lluny l'un del altre per tornar-se a creuar i que allò era el fi de la fi.

Quan els seus cossos es van separar, va recollir el paquet de la màquina, es va acomiadar amb un "cuida't" i va sortir d'aquell antre tan ràpid com va poder. De poc que no s'entrebanca amb la vorera però va aconseguir arribar fins a casa, pujar les escales i després de vuit intents introduir la clau al pany i obrir la porta. Allí asseguda al terra del rebedor, va començar a deixar caure llàgrimes avall, intentant aturar el que li semblava un atac d'ansietat mentre es jurava que era la darrera vegada que plorava per ell. Dins aquell bar havien acabat la seva història, aquella última abraçada que cap dels dos no havia demanat valia per a la que s'havien deixat a deure l'última vegada, ella perquè no el volia tornar a tenir a prop sinó era al seu llit i ell perquè li havia faltat valor per robar-li. L'abraçada que havia tancat el llibre i l'havia col·locat a la

prestatgeria, ara es disposaven a escriure'n un de nou; amb nous protagonistes i noves vivències, amb nous aprenentatges sense oblidar mai els que ja havien après.

Es va aixecar del terra, es va dirigir al bany i després de rentar-se la cara va asseure's a la cuina on va obrir un nou document i va començar a escriure amb aire lleuger, sense saber cap a on es dirigia. Ja tindria temps de repassar el que havia escrit, de corregir els errors i assimilar-los, de perdonar aquell qui va estimar i li va fallar.

No sabia com l'havia canviat aquella abraçada, però s'havia adonat que el rellotge no s'atura encara que un ho faci, que els sentiments no es poden ofegar dins un got d'aigua sense deixar-los respirar i que els nostres pensaments naveguen cap on ells volen; però encara que les històries acabin hem d'aprendre d'elles i acceptar escriure'n de noves perquè si l'escriptor no mou la ploma la pàgina no s'omple.